

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

*Я по-справжньому вільний
лише тоді, коли люди, які мене
оточують, чоловіки чи жінки,
такою ж мірою вільні. Я стаю
вільним лише через свободу інших.*

Російський мислитель і революціонер
Михайло Бакунін (1814–1876 рр.)

*Я закликаю до бунту, якщо
лише він іде з самих глибин і має
достатню силу, щоб розбити
загальну байдужість. Але я боюся,
щоб він не захлинувся
у приступах панічного гніву...*

Французький філософ Емануель Муньє
(1905–1950 рр.)

ПРОЛОГ

Коли він з'явився на світ, його батько Доміцій прорік: «Від мене і моєї дружини не може народитися нічого, крім жаху та горя для людства!»

Через три місяці батько помер. Його мати, що звалася Агриппиною, вийшла заміж за свого дядька Клавдія, який правив Римською імперією та усиновив її дитя.

З молодих літ він поринув у розпусні розваги: пиячив, устрявав у бійки, грабував ночами перехожих, вештався по всіляких притонах і ніколи не минав лупанари — публічні будинки.

Проте Агриппина прагнула для себе і сина більшого, домагалася абсолютної влади. Вона спритно

вкоротила віку Клавдію, додавши отрути до улюбленої страви чоловіка — білих грибів.

Завдяки цьому на сімнадцятому році життя він зійшов на високий престол могутньої імперії, фатально поєднавши у собі безліч темних, страшних, ненаситних пороків.

Він вступив у сороміцький зв'язок зі зведеним братом Британіком, рідним сином Клавдія. Він знав, що зовсім скоро, досягнувши шістнадцяти років, брат зможе претендувати на владу, а тому отруїв його.

Він наказав убити двох упертих супротивників — Суллу й Плавта, яких найбільше остерігався. Коли відрубані голови зухвальців кинули йому до ніг, він глумливо промовив: «Цьому ніяк не пасує рання сивина. А в другого... у нього надто довгий ніс».

Він постійно зраджував свою дружину Октавію, доньку Клавдія, а зрештою вирішив позбутися її. Молоду жінку відправили у заслання, де безжально стратили: їй перерізали вени на руках і ногах, а тоді затягнули в гарячу лазню, бо скута страхом кров стікала надто повільно.

Він одружився з Поппеєю, запроторивши її чоловіка на Сардинію і змусивши його до самогубства. Через три роки після шлюбу ударив вагітну дружину ногою в живіт, обірвавши два життя, а також наказав утопити свого пасинка, сина Поппеї.

Він одружився втретє — зі Статилією, стративши її чоловіка, що був консулом. Жорстоко розправився з Антонією, донькою Клавдія, яка відмовилась вийти за нього заміж. Улаштував урочисте весілля з хлопчиком Спором, а згодом — із вільновідпущеником Дорифором.

Він мав ганебний зв'язок зі своєю матір'ю Агриппиною, а згодом велів убити також її. Під час влаштованої ним корабельної аварії стеля каюти обвалилася, але високі спинки ложа вберегли жінку. Судно стрімко пішло на дно, проте якимось дивом вона зуміла виборсатись. Випливла. І вижила.

Ця невдача лише розлютила його. Розпалила в ньому шалену ненависть. Він відправив трьох убивць на віллу Агриппини, аби завершити кривавий задум. Мати знала про його причетність до корабельної катастрофи. Знала — і чекала найгіршого.

Коли ті троє увійшли до її покою, Агриппина з гіркотою пригадала пророцтво віщунів, до яких зверталася після народження сина: «Він царюватиме, — казали віщуні, — але уб'є свою матір». Тоді, двадцять два роки тому, вона безтурботно відповіла: «Нехай убиває, аби царював!»

Один із чоловіків ударив жінку палицею по голові, а другий щосили устромив короткого меча їй у живіт. А потім гарячково завдавав удар за ударом. Того ж вечора тіло Агриппини спалили, виконавши скромний поховальний обряд і навіть не насипавши над її останками могильного горбка.

Його злочинів не перелічити!

Його безчинствам не було кінця.

Його, сина Доміція та Агриппини, звали Нероном...

Занепад великої імперії розпочався не з повстань рабів, непокори провінцій і нашестя варварів, а з морального краху. З безмірної розпусти, ганебного беззаконня й несамовитого насильства, що спочатку

запанували на верхівці влади, а потім жадібно, нещадно й невблаганно поглинули усе суспільство.

Недаремно саме у той час, на протипагу цинічному, безчесному й жорстокому світові, постало християнство, проповідуючи любов і смиренність, рівність та справедливість. Нерон став першим римським імператором — гонителем християнської віри, який наказав стратити апостолів Петра й Павла, який розпинав, спалював та обезголовлював праведників...

Загибель імперії розпочалася з морального краху.

1

11 жовтня 2015 року, неділя

Цього ранку Грета Бруні довго ніжилась у просторому ліжку. Сонячні промені лагідно зазирали у широке вікно, зігривали спальню, пестили тіло і тішили серце. У календарях уже другий місяць панувала осінь, але в Мілані завзято трималася чарівна, майже літня погода.

На душі було тихо і спокійно, день обіцяв розраду й умиротворення. Після напруженого робочого тижня, після такого надокучливого і втомливого спілкування хотілося затулити ватою вуха, зав'язати хустиною очі, сховатися від усіх. Хотілося на безлюдний острів. Хоча б на деньок.

Грета з легкою усмішкою на устах встала з ліжка, занурила ноги в теплі капці й рушила у ванну кім-

нату. Почистила зуби, прийняла душ і ліниво, неквапливо пройшла на кухню, накинувши на себе біло-сніжний халат з вишитою на лівій полі невеликою рожевою лілією.

Увімкнула радіоприймач, налаштований на улюблений музичний канал, і під звуки ніжної, зворушливої мелодії почала хазяйнувати. Приготувала чашечку міцної, духмяної кави і два хрусткі, добре присмажені тости, намастивши їх персиковим джемом. Боже, як добре!

Грета примостилася за овальним дерев'яним столиком і зробила кілька обережних ковтків, смакуючи чудовий напій. Протягнула руку до тарілки із тостами, аж раптом стрепенулася... Що це? Насторожено прислухалась. Маєш тобі! Наполегливі дзвінки у двері обірвали ідилію.

Вона через силу піднялася зі стільця. «А може, не підходити? Вдати, що у квартирі нікого немає?» Якусь мить постояла, переборола спокусу і підійшла до вхідних дверей. Повернула вліво ключ і, не знімаючи ланцюжка, визирнула у коридор.

Перед дверима стояла молода незнайома жінка з коротко стриженим білявим волоссям. На ній був легкий домашній халатик, на ногах — старенькі, потерті кімнатні капці. Вона помітно нервувалась і напружено зчепила пальці рук, наче в молитві.

— Buon giorno*, синьйорино, — запально мовила незнайомка. — Вибачте, що потурбувала вас. Я живу поверхом нижче, під вами. Я тільки-но прокинулася...

Вона скрушно махнула руками.

* Доброго ранку (*итал.*).

— Санта Мадонно! Я прокинулась і жахнулася! У мене на кухні мокра стеля, капотить вода. Певно, десь тріснула труба. Чи ви не глянули б у себе? Може, на кухні? Або у ванній?

Дівчина з нетерпінням і благанням дивилася на Грету.

— Доброго ранку, — розгублено відказала Бруні, — я не знаю. Я нічого не зауважила.

Але ці широко відкриті, повні відчаю і сподівання очі діяли переконливіше, ніж слова.

— Гаразд, — вимовила Грета, вагаючись, — я подивлюся.

Вона стала зачиняти двері, проте в останню мить вирішила, що це не зовсім чемно. Сусідка ж.

— Зачекайте хвилинку. Я гляну.

Бруні швидко пройшла вузьким довгим коридором повз простору вітальню і кабінет. От і кухня: вона зазирнула під мийку, оглянула підлогу довкола — сухо і чисто. Зайшла до ванної, уважно роздивилася — також порядок.

Полегшено зітхнула і з легким серцем поспішила назад. Вийшла у коридор, поволі підвела очі — і від здивування залякла, не в силах збагнути побачене.

Молода білявка-сусідка стояла поряд і тримала у витягнутій руці пістолет. Його дуло було спрямовано у Грету, просто в груди. На ньому тьмяно виблискував широкий глушник.

Бруні не могла ні кричати, ні говорити, здавалося, навіть дихнути. Страх паралізував усе тіло, притупив почуття, скував розум. Оселився у кожній її клітинці.

Але вже за якусь мить вона отямилася. Переляк почав відступати, окуви поволі спадали з душі. «Що

їй потрібно? — майнула думка. — Напевно, гроші?» Грета не встигла навіть розтулити рота, коли краєм ока вловила тінь.

З вітальні стрімко вийшов високий загорілий молодик. Правою рукою він боляче вхопив її за волосся, а лівою щільно затулив рота. І грубо потягнув убік.

Бруні з відчаєм крутнулася, але відчула різкий удар по нирці. У неї потемніло в очах, ноги стали наче ватяними. Вона поволі сповзла донизу й вдарилася колінами об підлогу. Чоловік із чорним кучерявим волоссям поволік її до вітальні.

Він підняв ледь живу Бруні й усадив на стілець. Швидко відійшов убік і відкрив сіру сумку. Дістав ніж, латексні рукавички і рулон широкої клейкої стрічки. Спритно прив'язав жінку до стільця, а тоді відрізав від рулону коротку смужку й заклеїв їй рота.

Коли Бруні розплющила очі, білявка підсунула якесь фото. Грета довго вдивлялася, нічого не розуміючи. Потім здивовано примружилась, немов щось пригадавши. І злякано зиркнула на молодицю.

Непрохані гості випромінювали ворожість. У їхніх холодних, скляних очах вона відчувала зневагу і ненависть. «Невже це кінець? — вколола розум страшна думка. — Невже?»

Вона спробувала звільнити скручені за спинку стільця руки, але широка стрічка не давала навіть ворухнутися. Ноги також були зв'язані, не хотіли коритися. Вона відчайдушно смикалась, намагалася сказати, пояснити. Але марно.

Молодик стояв перед Гретою, тримаючи в руці ніж. Він зайшов їй за спину й покосився на свою

подругу. Білявка важким поглядом зміряла нещасну жінку й не зовсім упевнено кивнула.

Він міцно вхопив Бруні за волосся і різко провів гострим лезом по шиї. Струмись теплої крові бризнув на руки убивці, на білосніжний халат, на підлогу. В одну страшну мить увесь безмежний, неосяжний світ згорнувся в крихітну цяточку. І зник навіки.

Чоловік зняв закривавлені латексні рукавички, поклав їх у пластиковий мішок, кинув усе до сумки. Пішов у ванну кімнату, привів себе в порядок, намагаючись не лишити відбитків пальців.

За п'ять-шість хвилин молоді люди перевдягнулися, так що їх не впізнали б навіть батьки. Перед вхідними дверима трохи постояли, прислухаючись. Злегка прочинили двері, визирнувши у коридор.

Попідруки сходами поволі йшли двоє старих: худенька сива жінка в простенькому платті й светрику і згорблений чоловік у полотняних штанах, легкій прим'ятій куртці та великій чорній кепці. У нього були широкі окуляри в грубій пластмасовій оправі, що закривали ледь не третину обличчя. Він голосно шуркав ногами об підлогу й тримав у правій руці сіреньку, непримітну сумку.

2

Томас Аткинз і Генрі Броуді давно планували цю поїздку. Вони хотіли відвідати Італію, оглянути Рим, Мілан і Флоренцію, але головне — побувати на концертах свого улюбленого Пола Харді.

Хлопці завчасно придбали квитки на всі італійські концерти групи, а також замовили місця в дешевих

ЗМІСТ

«ЛІГА СВОБОДИ»	3
ШІСТЬ ДІБ У ГОТЕЛІ «НОРТОН».....	215